

ΠΟΛΥΧΡΟΝΗΣ ΚΟΥΤΣΑΚΗΣ

Η ΟΔΥΣΣΕΙΑ ΠΟΥ ΜΑΣ ΚΡΥΒΟΥΝ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ

ΠΟΛΥΧΡΟΝΗΣ ΚΟΥΤΣΑΚΗΣ

*Η Οδύσσεια
που μας κρύβουν*

μυθιστόρημα

Θέση υπογραφής δικαιούχου δικαιωμάτων πνευματικής ιδιοκτησίας,
εφόσον αυτή προβλέπεται από τη σύμβαση

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις της ελληνικής νομοθεσίας (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως άνευ γραπτής αδείας του εκδότη η κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο (ηλεκτρονικό, μηχανικό ή άλλο) αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

Εκδόσεις Πατάκη – Σύγχρονη ελληνική λογοτεχνία
Πεζογραφία – 541

Πολυχρόνης Κουτσάκης, *Η Οδύσσεια που μας κρύβουν*

Υπεύθυνη έκδοσης: Ελένη Κεχαγιόγλου

Επιμέλεια-διορθώσεις: Δέσποινα Ζηλιφίδου

Σελιδοποίηση: Χριστίνα Κωνσταντινίδου

Copyright© Σ. Πατάκης ΑΕΕΔΕ (Εκδόσεις Πατάκη)

και Πολυχρόνης Κουτσάκης, 2022

Πρώτη έκδοση από τις Εκδόσεις Πατάκη, Αθήνα, Νοέμβριος 2022

KET E444 ΚΕΠ 710/22

ISBN 978-618-07-0222-4

ΠΑΝΑΓΗ ΤΣΑΛΔΑΡΗ (ΠΡΩΗΝ ΠΕΙΡΑΙΩΣ) 38, 104 37 ΑΘΗΝΑ.

ΤΗΛ.: 210.36.50.000, 801.100.2665, 210.52.05.600, ΦΑΞ: 210.36.50.069

ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΔΙΑΘΕΣΗ: ΕΜΜ. ΜΠΕΝΑΚΗ 16, 106 78 ΑΘΗΝΑ, ΤΗΛ.: 210.38.31.078

ΥΠΟΚ/ΜΑ: ΚΟΥΡΥΤΣΑΣ (ΤΕΡΜΑ ΠΟΝΤΟΥ – ΠΕΡΙΟΧΗ Β' ΚΤΕΟ), 57009 ΚΑΛΟΧΩΡΙ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ, Τ.Θ. 1213,

ΤΗΛ.: 2310.70.63.54, 2310.70.67.15, 2310.75.51.75, ΦΑΞ: 2310.70.63.55

Web site: <http://www.patakis.gr> • e-mail: info@patakis.gr, sales@patakis.gr

*Για τη Δέσποινα
που κάνει τον κόσμο να μοιάζει σπουδαίος*

*As for the world, the job, the war
I ditched them all to love you more*

Leonard Cohen, The Flame

ΠΡΟΟΙΜΙΟ

Μήτε για τόπους τρομερούς, τυραννισμένους άντρες, μήτε για κούκλες θελκτικές ή για της Τροίας το κάστρο – τίποτα απ’ όλα αυτά εδώ δε λέει ετούτη η ιστορία.

Φαίνεται σαν να τα λέει, αλλά, όπως όλες οι ιστορίες που αξίζουν να τις τραγουδούν οι μούσες και οι θνητοί, η ιστορία μάς μιλάει κατά βάθος για άλλα.

Για πατεράδες και γιους που τους μοιάζουν. Ακόμα κι αν νομίζουν πως δεν τους μοιάζουν.

Για μπαμπάδες και κόρες που τους πρήζουν. Παρότι κατά βάθος θέλουν να τους πρήζουν.

Για μαμάδες που δεν ξέρουν τι να κάνουν με τα καπρίτσια των παιδιών τους. Αλλά τελικά βρίσκουν τη λύση.

Για συζύγους που προσπαθούν να ζήσουν χρόνια μαζί, με περίεργα αποτελέσματα. Και μετά να ζήσουν χρόνια χώρια, με ακόμα πιο περίεργα αποτελέσματα.

Για οικογένειες.

α

ή πώς μπορεί ένας γονιός να βρει λίγη γαλήνη

*Στου Ολύμπου τις ψηλές κορφές, στ' απάτητα λημέρια,
ο Δίας εκαθότανε κι αγνάντευε το όλον με βλέμμα ονειροπόλον.*

«Μπαμπά...»

«Μμ...»

«Μπαμπά!»

Αν δεν της απαντήσω, μπορεί να σηκωθεί να φύγει.

«Μπαμπάααα...»

Ίσως να θέλει κάτι μικρό, κάποια πληροφορία...

«Ναι;»

«Μπαμπούλη, θέλω να σου μιλήσω για κάτι πολύ σοβαρό».

Μια στιγμή ησυχίας να μην μπορεί να έχει ένας θεός;

Μια στιγμή – πολλά ζητάω;

«Ε, πες μου».

«Όχι εδώ. Να είμαστε μόνοι μας, δε θέλω να μας διακόψει κάποιο από τ' αδέρφια μου».

Ο Δίας αναστέναξε τριπλά, από μέσα του. Το πρώτο αχ ήταν επειδή εκείνη την ώρα έπινε το Νέκταρ 154, την καινούρια βερσιόν του υδρόμελου που του είχαν στείλει κάτι θνητοί από τη Ρόδο για να τον καλοκαρδίσουν. Ήταν

μεγάλα καθάρματα, είχαν καθαρίσει κόσμο και κοσμάκη, και έτρεμαν τώρα την οργή του Δία, γι' αυτό είχαν βάλει τα δυνατά τους για το 154. Τα πολύ πολύ δυνατά τους. Του ερχόταν να γλείφει τα δάχτυλά του. Τέτοιο πράγμα ο βασιλιάς των θεών δεν είχε ξαναδοκιμάσει και του φαινόταν απίθανο να το ξεπερνούσε οτιδήποτε άλλο. Είχε αρχίσει ήδη να σκέφτεται πως θα το τυποποιούσε και θα το ονόμαζε «*Το Νέκταρ – Τέλος!*».

Οπότε, τα καθάρματα θα την έβγαζαν καθαρή. Θα τους έριχνε κάνα δυο κεραυνούς, έτσι για τα μάτια του κόσμου, που θα περνούσαν ξώφαλτσα δίπλα τους ως προειδοποίηση για να πάψουν επιτέλους να σκορπάνε τον θάνατο. Μετά, θα τους άφηνε ήσυχους, ώστε να συνεχίσουν να του στέλνουν το 154. Εντάξει, δεν ήταν και πολύ δίκαιη η απόφασή του για τους νεκρούς, αλλά οι δολοφονημένοι δεν ήξεραν να φτιάχνουν νέκταρ. Αν ήξεραν, ας του είχαν στείλει κι αυτοί στο κάτω κάτω, πριν γίνουν μακαρίτες.

Το δεύτερο αχ ήταν επειδή είχε ανάγκη από λίγο χρόνο για τον εαυτό του, να απολαύσει το σύμπαν, να ρεμβάσει στο ηλιοβασίλεμα, να σκεφτεί πώς θα ρίξει τις αιθέριες υπάρξεις που κυνηγούσε – πώς συνέβαινε να ομορφαίνουν διαρκώς οι γυναίκες δεν μπορούσε να το καταλάβει, μα τι στην ευχή τις τάιζαν στα σπίτια τους; Και γιατί όσο πιο όμορφες άλλο τόσο πιο απαιτητικές γίνονταν; Αυτά ήταν τα μεγάλα ερωτήματα, στα οποία ακόμα και ο Δίας δεν είχε την απάντηση, γι' αυτό την έψαχνε, γι' αυτό χρειαζόταν λίγη απομόνωση. Δεν ήταν κατάσταση αυτή, να τον διακόπτουν ακόμα διαρκώς τα παιδιά του με τα προβλήματά τους, μέχρι τότε θα έπρεπε δηλαδή να ασχολείται μαζί τους; Μέχρι τότε θα έμεναν όλοι μα-

ζί στον Όλυμπο; Είχαν μεγαλώσει πια όλα τους, ας τραβούσαν τον δρόμο τους, να πάνε στην ευχή του θεού, δηλαδή του Δία, δηλαδή του ίδιου.

Το τρίτο και δυνατότερο αχ ήταν επειδή, κάθε φορά που το συγκεκριμένο παιδί του, η θεά Αθηνά, του έλεγε «μπαμπούλη, θέλω να σου πω», ήταν βέβαιο πως κάποια καταστροφή είτε είχε ήδη συμβεί, ή συνέβαινε εκείνη την ώρα, ή επρόκειτο να συμβεί. Οι θνητοί πίστευαν πως η Αθηνά ήταν η θεά της σοφίας και τη δόξαζαν γι' αυτό. Η Αθηνά! Θεά της σοφίας! Την πρώτη φορά που το είχε ακούσει αυτό ο Δίας, η αντίδρασή του ήταν να πει «α μπου α χα χα χα χα!». Τρεις σεισμοί είχαν γίνει από το γέλιο του, δεκάδες κτίρια γκρεμίστηκαν στη Μακεδονία και στη Θεσσαλία. Του είχε φανεί πιο αστείο ακόμα και από τον άλλο μύθο, ότι τάχα μου η Αθηνά είχε γεννηθεί μέσα από το κεφάλι του. Βέβαια, ο ίδιος ο Δίας το είχε διαδώσει αυτό, για να μην πάρει χαμπάρι η Ήρα ότι ξάπλωνε ακόμα με τη Μήτιδα, την πρώτη γυναίκα του, και την είχε αφήσει έγκυο. Πόσες σκηνές ζηλοτυπίας να αντέξει ένας θεός, κι ας είναι και ο νούμερο ένα; Όταν έμπηξε τις τσιρίδες η Ήρα, ο Δίας αισθανόταν σαν κοινός θνητός που δεν έχει πού να κρυφτεί. Η διαφορά του με τους ανθρώπους ήταν ότι εκείνοι όλο και κάποιον καταφύγιο έβρισκαν τελικά, ενώ ο Δίας δεν μπορούσε στην κυριολεξία να κρυφτεί – η Ήρα εμφανιζόταν σαν την κακιά την ώρα παντού μπροστά του και του ούρλιαζε.

Η Αθηνά και η σοφία, λοιπόν, σχέση πολλή δεν είχαν. Ήταν όμως η κόρη του και ήταν και ψωνάρα, της άρεσε να της λένε πως είναι σοφή – οπότε, γιατί να της χαλάσει ο Δίας το θεϊκό προφίλ; Άφηνε τους θνητούς να πιστεύουν

ό,τι θέλουν, το οποίο μάλλον θα το έκαναν έτσι κι αλλιώς μες στη συγκλονιστική ηλιθιότητά τους. Η βλακεία τους του ήταν πολύ χρήσιμη. Τα έξυπνα όντα χρειάζονται αποδείξεις για να σε εμπιστευθούν, και ο Δίας δεν ήθελε να αποδείξει τίποτα και σε κανέναν, είχε απλώς ανάγκη να χαλαρώσει λίγο.

«Μπαμπάααα...»

«Έφτασα! Τι κάνεις, μωρό μου;»

«Δεν είμαι μωρό πια, μπαμπά».

«Για μένα, πάντα θα είσαι το μωρό μου. Και γι' αυτό...»

«Όχι πάλι!»

Αγνοώντας τον εκνευρισμό της κόρης του, ο Δίας έκανε μια αρχοντική κίνηση με το χέρι του και αμέσως η πλαγιά του Ολύμπου όπου βρίσκονταν, με τα πουρνάρια, τα ρόμπολα, τα μαύρα πεύκα και τις φτελιές, μετατράπηκε σε ισιάδα, και πάνω εκεί εμφανίστηκε μια υπέροχη παιδική χαρά, γεμάτη με τεράστιες τσουλήθρες, υπερηχητικής ταχύτητας κούνιες, και μια μεγάλη δερμάτινη πολυθρόνα που έκανε στους γονείς-θεούς μασάζ όσο τα παιδιά τους διασκέδαζαν με τούμπες στο τραμπολίνο. Ήταν πολύ περήφανος ο Δίας γι' αυτή την πολυθρόνα, ήταν δική του εφεύρεση. Σου λέει, αφού υποφέρεις που υποφέρεις στην παιδική χαρά, ας κερδίσεις κι εσύ, ο δόλιος ο γονέας, κάτι μες στην ταλαιπώρια σου.

Η Αθηνά, που ήθελε να καλοπιάνει με ναζάκια τον μπαμπά της αλλά ήταν πια κοτζάμ γυναίκα και δεν ήθελε ούτε να βλέπει πλέον στα μάτια της την παιδική χαρά, έστρεψε το βλέμμα της ψηλά, σε ένδειξη σιωπηλής αγανάκτησης. Ο Δίας αναρωτήθηκε τι μπορεί να κοιτούσε εκεί

πάνω η κόρη του. Αφού άλλος θεός πιο πάνω απ' τον ίδιο δεν υπήρχε.

«Λοιπόν, σε ακούω, μωρό μου» της είπε ο Δίας αράζοντας στην πολυθρόνα και βάζοντας την ένταση του μασάζ στο πενήντα.

«Θέλω να σου μιλήσω για τον Οδυσσέα» του είπε η Αθηνά.

Ο Δίας αύξησε την ένταση στο εβδομήντα. *Ηρεμία, ηρεμία, σκέφτηκε.*

«Όχι πάλι γι' αυτόν, βρε Αθηνά μου».

«Ναι, ναι, πάλι γι' αυτόν. Είναι ευκαιρία να τα πούμε τώρα που λείπει ο Ποσειδώνας».

«Έχουμε πει τόσα και τόσα. Τι άλλο πια έχουμε να πούμε;»

«Πολλά».

«Έτσι που κάνετε κι εσύ και ο θεός σου για τον Οδυσσέα, θα νόμιζε κανείς πως είστε κι οι δυο ερωτευμένοι με τα μούτρα του».

«Μα τι λες, βρε μπαμπά; Αφού ο θεός Ποσειδώνας είναι άντρας».

«Αθηνά, δεν ξέρεις τα πάντα για την οικογένειά μας – κι ευτυχώς, δηλαδή».

Όσες φορές ο Δίας είχε δοκιμάσει να κάνει κάποιες διακριτικές –πίστευε– παρατηρήσεις στον αδερφό του να μην ορμάει σε ό,τι του άρεσε, αρσενικό ή θηλυκό, ο Ποσειδώνας αντιδρούσε ξεσηκώνοντας φουρτούνες που προκαλούσαν εκατόμβες νεκρών ναυτικών. Το ίδιο έκανε και κάθε φορά που έτρωγε χυλόπιτα. Οι καημένοι οι ναυτικοί χρησιμοποιούσαν τη μαγνητική πυξίδα τους πιστεύοντας πως θα τους έβγαζε στον προορισμό τους, χωρίς να ξέρουν

πως η πυξίδα της ζωής τους κρεμόταν από το σεξαπίλ του Ποσειδώνα.

«Επίσης, Αθηνά, δεν άκουσα να διαμαρτύρεσαι όταν σου είπα πως κι εσύ μοιάζεις ερωτευμένη μαζί του».

«Ερωτευμένη, εγώ; Αστεία λες» του είπε η Αθηνά, ελπίζοντας πως η φωνή της δε θα την πρόδιδε.

«Δε λέω αστεία. Είμαι ο θεός των θεών, το υπέρτατο ον, δεν έχω χρόνο για χιούμορ. Μίλα. Θες τον θνητό;»

«Όχι βέβαια. Αφού είμαι ορκισμένη παρθένα, μπαμπά».

«Αυτό δεν εμποδίζει τους πλατωνικούς έρωτες».

«Τι είναι “πλατωνικός έρωτας”;»

«Θα σου εξηγήσω σε επτά αιώνες που θα γεννηθεί ο Πλάτωνας, τώρα βαριέμαι. Αφού δεν είσαι ερωτευμένη μαζί του, γιατί όλη την ώρα μού μιλάς γι’ αυτόν;»

«Επειδή είναι δίκαιο να γυρίσει στην πατρίδα του, την Ιθάκη, και θέλω την έγκρισή σου για να τον βοηθήσω. Θυμήσου και πόσες θυσίες σού πρόσφερε τον καιρό που ήταν στην Τροία για να σε τιμήσει. Είμαστε θεοί, πρέπει να επιβάλλουμε το καλό στον κόσμο, έτσι δεν είναι;»

Α, δεν έχει μάθει τίποτα από μένα, σκέφτηκε ο Δίας.

«Δεν είναι θέμα έρωτος, λοιπόν» συνέχισε η Αθηνά. «Η καρδιά μου πονάει από την έλλειψη δικαιοσύνης, αυτό είναι όλο, μπαμπούλη. Πες μου το ναι. Για μένα; Για το κοριτσάκι σου; Σε παρακαλώ, σε παρακαλώ, σε παρακαλώ!»

Ο Δίας ήξερε καλά πως, όταν κάποιος φωνάζει για δικαιοσύνη, επτά φορές στις δέκα είναι απατεώνας και έχει δόλιο σκοπό. Για τις υπόλοιπες τρεις φορές ο Δίας δεν είχε ακριβείς πληροφορίες, άσε που δεν του άρεσε να ασχολείται με τις μειονότητες. Έτσι κι αλλιώς, τώρα ήταν βέ-

βαιος πως η Αθηνά τού έλεγε ψέματα – όποτε του ζητούσε χάρες, ήταν για κάποιον άχρηστο που της είχε γυαλίσει. Και το χειρότερο για τον Δία ήταν πως ένιωθε ότι μπορεί να έφερε ο ίδιος μερίδιο της ευθύνης. Γιατί σε αυτήν ακριβώς την παιδική χαρά, τότε που ήταν μικρή η Αθηνά, ο Δίας είχε τσακωθεί άσχημα με την Ήρα, και μες στα νεύρα του, όσο τον έκραζε η γυναίκα του, έσπρωξε την Αθηνά στην κούνια λίγο πιο δυνατά και η κόρη του εκσφενδονίστηκε με το κεφάλι πάνω σε έναν βράχο· πιθανόν από τότε της είχε μείνει το κουσούρι και ερωτεύόταν αυτούς τους αξιοθρήνητους τύπους, που ο Δίας δεν ήθελε καν να βλέπει στα μάτια του. Τα βράδια καμιά φορά τον έζωναν οι τύφεις. Αν δεν την είχε γκρεμοτσακίσει ή αν είχε αφιερώσει αρκετό χρόνο στην ανατροφή της, μήπως θα ήταν λίγο περισσότερο στα συγκαλά της; Αλλά πότε να προλάβει κι αυτός, με τόσες αρμοδιότητες που είχε ως ο θεός των θεών; Δεν είναι εύκολο να είσαι ο παμμέγιστος.

«Για το ιδεώδες της δικαιοσύνης τα κάνεις όλα λοιπόν» της είπε.

«Φυσικά, ντάντι. Επτά χρόνια είναι το παλικάρι στην Ωγυγία με την Καλυψώ, και δεκαεπτά χρόνια μακριά από την Ιθάκη».

Ναι, αυτό είναι το θέμα, ότι είναι με την Καλυψώ και όχι μαζί σου. Και σιγά το παλικάρι, αυτός πενηντάρισε, σκέφτηκε ο Δίας.

«Ε, μπράβο τους, να συνεχίσουν να χαίρονται τον έρωτά τους, γιατί ν' ανακατευτούμε;»

«Όχι!»

«Γιατί όχι; Νέο κορίτσι θα παραμείνει για πάντα η Καλυψώ και πανέμνοστη. Αυτός είναι ένας κακουδέρης

μεσήλικας, ούτε στο όνειρό του δε θα είχε μια θεά, όνομα και πράγμα, δική του».

«Έλα όμως που δεν τη θέλει» ισχυρίστηκε η Αθηνά.

«Δεν τη θέλει; Και του πήρε επτά χρόνια για να το καταλάβει;»

«Από την πρώτη στιγμή το ήξερε ο Οδυσσέας. Αυτή τον κρατάει αιχμάλωτο στο νησί της! Τον θέλει για την μορφιά και το απίθανο μυαλό του».

Ο Δίας συγκεντρώθηκε για μια στιγμή, έφερε στον νου του την εικόνα του νησιού και ό,τι συνέβαινε εκείνη την ώρα στην Ωγυγία, στα νότια της Κρήτης. Μεταφέρθηκε νοερά στο παλάτι της Καλυψώς, μπήκε σαν αεράκι στο δωμάτιό της –του άρεσε πολύ να γίνεται αεράκι– και είδε την Καλυψώ και τον Οδυσσέα να χαϊδολογούνται γυμνοί πάνω στο λευκό κρεβάτι με τον υφασμάτινο θόλο, τα πολύχρωμα σεντόνια και τα αφράτα μαξιλάρια.

«Πώς ήταν η δεύτερη φορά;» ρώτησε εκείνη τη στιγμή ο Οδυσσέας την Καλυψώ.

«Είσαι ο πιο απίθανος εραστής του κόσμου. Θα έπρεπε να διδάσχεις το σεξ σε σεμινάρια» του απάντησε η Καλυψώ, με το στόμα μισάνοιχτο ακόμα από τον πόθο.

«Χρόνια το δίδασκα στην Τροία, για να περνάει κάπως η ώρα ανάμεσα στις μάχες. Δεν έχανε κανείς τις εισηγήσεις μου. Δυστυχώς, όμως, δεν είχαμε γυναίκες για να εξασκηθούν στην πράξη οι μαθητές μου, κι έτσι η πρακτική εφαρμογή των τεχνικών μου γινόταν στις κατσίκες. Μονάχα ο Αχιλλέας και ο Πάτροκλος τις αξιοποιούσαν σωστά και καλοπερνούσαν, μου έλεγαν πως θα μου ήταν αιώνια ευγνώμονες. Μετά, πήγαν και σκοτώθηκαν κι οι

δύο. Αυτά τα “αιώνια” δεν είναι να τα παίρνει κανείς στα σοβαρά».

«Τουλάχιστον πρόλαβαν να χαρούν ο ένας τον άλλον. Έλα κι εσύ να σε χαρώ και πάλι, μάστορά μου, κούκλε μου, ταυρί μου εσύ» τον προσκάλεσε η Καλυψώ.

«Εσύ θα με χαιρέσαι για όσα χρόνια θες, νυμφάρα μου» της είπε ο Οδυσσέας και της όρμησε.

Ο Δίας, εκνευρισμένος τα μάλα από τη σκηνή που είχε μόλις παρακολουθήσει, έπαψε να είναι αεράκι, δεν ήθελε πια να ξέρει τι γίνεται στην Ωγυγία. Για δύο λόγους είχε εκνευριστεί. Ο πρώτος ήταν ότι δεν ήθελε άλλος κανείς να λογίζεται εραστής καλύτερος από τον ίδιο – σιγά τον μάστορα τον Οδυσσέα, που θα του έπαιρνε τον τίτλο. Ο δεύτερος και σημαντικότερος λόγος ήταν που, βλέποντας γυμνή την Καλυψώ, συνειδητοποίησε πόσο την ήθελε – εξάλλου, ήταν από τις λίγες καλλονές, θεές ή θνητές, που του είχαν ξεφύγει. Η σχέση της Καλυψώς με τον Οδυσσέα έπρεπε λοιπόν να τερματιστεί και να γίνει εκείνη δικιά του. Ο Δίας έφαγε μια μεγάλη μπουκιά αμβροσία για να πάνε τα φαρμάκια κάτω και στράφηκε ξανά στην Αθηνά.

«Ωστε η Καλυψώ τον κρατάει αιχμάλωτο στο νησί, ε;»

«Ναι, μπαμπούλη μου. Θέλει σαν τρελός να φύγει εκείνος, μου το έλεγε τις προάλλες που τον επισκέφτηκα, κι αυτή όχι απλώς του το απαγορεύει αλλά και τον εξαναγκάζει να κάνει σεξ μαζί της ενάντια στη θέλησή του. Ο καημένος μού είπε: “Θέλω μόνο να επιστρέψω. Να πλησιάσω έστω στην Ιθάκη, να δω να βγαίνει καπνός από το παλάτι στην πατρίδα μου – κι ας πεθάνω”».

Αυτό το τελευταίο μπορώ εύκολα να το κανονίσω, σκέφτηκε ο Δίας, όμως δεν είχε όρεξη να ασχοληθεί με

τον Οδυσσέα αυτή τη στιγμή, τώρα τον ενδιέφερε μονάχα η Καλυψώ.

«Εντάξει, Αθηνούλα, θα σου την κάνω τη χάρη. Θα στείλω τον Ερμή στην Καλυψώ να της πει πως πρέπει να τον αφήσει να φύγει».

«Μπαμπούλη, μπαμπακένιε μου, πόσο χαρούμενη με κάνεις» πανηγύρισε η Αθηνά και έπεσε στην αγκαλιά του.

«Καλά, καλά» την έκοψε ο Δίας, ενοχλημένος αφού τον έκαιγε ο πόθος.

«Όμως..., γιατί να μην πάω εγώ να της το πω;» τον ρώτησε ευθύς αμέσως η Αθηνά.

Ο Δίας αναρωτήθηκε αν συνέβαινε άραγε έτσι και με τα άλλα παιδιά στον κόσμο. Αν υπήρχαν κι άλλα παιδιά που όταν ο μπαμπάς τους έδινε ό,τι ακριβώς του είχαν ζητήσει, εκείνα, την επόμενη κιόλας στιγμή, φρόντιζαν να ζητήσουν και κάτι παραπάνω. Να ήταν, λες, διαδεδомένος ο κωλοπαιδισμός ή μόνο τα δικά του τα παιδιά να ήταν τόσο κακομαθημένα; Κάποια στιγμή θα έπρεπε να στείλει κάποιον από τους παρατρεχάμενούς του να πάει να κάνει ένα γκάλοπ, να μάθει τέλος πάντων τι γίνεται και στ' άλλα σπίτια. Άκου εκεί «γιατί να μην πάω εγώ;». Επειδή θα πιαστείτε μαλλί με μαλλί με την Καλυψώ και θα τσουρομαδηθείτε για τα μάτια του μπουρούχου, σκέφτηκε ο Δίας.

«Δε θα πας εσύ, γιατί έχουμε συγκεκριμένα πρωτόκολλα που πρέπει να τηρούνται. Ο Ερμής είναι ο αγγελιοφόρος μας, και αν η Καλυψώ το ακούσει από τα δικά του χείλη, θα καταλάβει πως αυτό που της ζητάμε είναι επίσημο» είπε στην κόρη του σοβαρά σοβαρά, για να είναι πειστικό το ψέμα.

«Οκέι, μπαμπούλη, όπως θες, εσύ ξέρεις. Και πότε θα στείλεις τον Ερμή;»

«Τώρα, το γοργόν και χάριν έχει» δήλωσε ο Δίας και το εννοούσε.

Όσο κι αν γύρω του υπήρχαν ένα σωρό γυναίκες όμορφες, θηλυκά σαν την Καλυψώ δεν κυκλοφορούσαν πολλά στην πιάτσα – και αυτή η μυρωδιά του ιδρώτα της στο κρεβάτι με τον Οδυσσέα... αχ, αχ, αχ. Το γοργόν και χάριν είχε, όντως. Κι όπως η Καλυψώ θα έμενε πια μόνη μετά το φευγιό του Οδυσσέα, ο Δίας θα έκανε την κίνησή του, θα τη γοήτευε, θα την έριχνε στο κρεβάτι και θα της έδειχνε ποιος πραγματικά ήταν ο “πιο απίθανος εραστής του κόσμου”.

Βέβαια, θα ερχόταν σε σύγκρουση με τον αδερφό του τον Ποσειδώνα, που είχε ορκιστεί να μην αφήσει τον Οδυσσέα να επιστρέψει στην Ιθάκη ποτέ, επειδή του είχε τυφλώσει τον γιο του, τον Κύκλωπα Πολύφημο. Το επιχείρημα ότι ο Οδυσσέας έπρεπε κάπως να αντιδράσει, καθώς ο Πολύφημος είχε φάει έξι άντρες από το πλήρωμά του και ετοιμαζόταν να κάνει μια μπουκιά και τους υπόλοιπους, δεν έπειθε τον Ποσειδώνα να περιορίσει κάπως την εκδικητική μανία του. «Καλά έκανε και τους έφαγε το παιδί, αφού πεινούσε! Αυτοί οι θνητοί είναι γελοίιοι έτσι όπως ζουν τη ζωή τους, λες κι είναι κάτι το σημαντικό που θέλουν κιόλας να το προστατέψουν. Μεγάλη τιμή τούς κάνουμε αν τους βάλουμε στα θεικά μας στομάχια. Ααα, θα τον σκίσω σαν σαρδέλα τον Οδυσσέα όπου τον πετύχω» είχε πει μια φορά στον Δία.

Τώρα, όμως, έλειπε σε ταξίδι στην Αφρική ο Ποσειδώνας και, σύμφωνα με το ημερολόγιο των θεών, θα αργού-

σε να επιστρέψει. Ας έφευγε ο Οδυσσέας από την Ωγυγία, να πάψει έτσι να τον πρήζει κι η κορούλα του η Αθηνά με το θέμα, ας ξάπλωνε ο ίδιος με την Καλυψώ, και μετά θα έβλεπε πώς θα το χειριζόταν το θέμα με τον τσατίλα τον αδερφό του. Κάθε πρόβλημα έπρεπε να λύνεται με τη σειρά του. Και μόνο του. Το multitasking δεν ήταν το φόρτε του Δία.

«Τέλεια. Όμως θέλω κι εγώ να κάνω κάτι» είπε η Αθηνά.

Χαράμι πήγε το μασάζ, χαράμι και το νέκταρ με τέτοιο πονοκέφαλο που μου φέρνει αυτό το παιδί, σκέφτηκε ο Δίας.

«Τι άλλο θες να κάνεις, κορίτσι μου;» τη ρώτησε, γαντζωμένος από την τελευταία ικμάδα της υπομονής του.

«Δεν ξέρω. Κάτι. Για να βοηθήσω».

«Θες να κάνεις κάτι συγκεκριμένο ή κάτι γενικώς και αορίστως;»

«Το βρήκα! Θα πάω στην Ιθάκη να βρω τον Τηλέμαχο, τον γιο του. Θα του πω να μην πάψει στιγμή να ελπίζει πως ο πατέρας του είναι ζωντανός και πως θα γυρίσει σύντομα κοντά τους. Θα του πω να ξεκινήσει να ψάχνει να τον βρει – αν βρεθούν οι δυο τους εκτός Ιθάκης, θα τους είναι πιο εύκολο να καταστρώσουν ένα σχέδιο ώστε να ξαναγίνει το νησί δικό τους, αλλιώς θα κινδυνεύουν σε κάθε τους βήμα από τους μνηστήρες της Πηνελόπης. Θα πάω μεταμφιεσμένη, θα του μιλήσω κωδικά. Θα είναι κάτι σαν ιστορία μυστηρίου, με εμένα πρωταγωνίστρια. Ω-ω-ω! Και μόνο που το σκέφτομαι, ενθουσιάζομαι, μπαμπούλη!»

«Κάνε ό,τι θες με τον Τηλέμαχο, σου δίνω το ελεύθερο» συγκατένευσε ο Δίας.

Η Αθηνά τού έσκασε ένα φιλί στο μάγουλο και απομακρύνθηκε χαρούμενη, χοροπηδώντας.

Κανόνισε να ερωτευτείς εκτός απ' τον πατέρα και τον γιο, να μας βγάλουνε στα θέατρα οι τραγωδοί κι οι κωμωδοί, να ξεφτιλιστούμε πια τελείως, σκέφτηκε ο πρώτος των θεών.

«Τηλέμαχε, πρίγκιπά μου... μας, πρίγκιπά μας...» είπε η Αγαθόκλεια, η παρακόρη, μπερδεύοντας τα λόγια της και σταματώντας τη φράση της στη μέση μόλις το βλέμμα του Τηλέμαχου έπεσε πάνω της και την έκανε να κοκκινίσει.

Το κατέβασμα αυτό των ματιών της, κάθε φορά που τον έβλεπε να την κοιτάζει, τον τρέλαινε πιο πολύ απ' όλα τον Τηλέμαχο. Όχι πως τα μακριά ξανθά μαλλιά της και το κάπως τροφαντό σε όλα τα σωστά σημεία κορμάκι της δεν τον ενθουσίαζαν, αλλά η συστολή της ήταν που τον έκανε να σκέφτεται την Αγαθόκλεια κάθε μέρα –ακόμα κι όταν δεν την έβλεπε, ιδιαίτερα όταν δεν την έβλεπε–, κάθε βράδυ πριν κοιμηθεί και κάθε πρωί μόλις ξυπνούσε.

Φυσικά, μπορούσε να την ξαπλώσει και να την πάρει όπου και όποτε ήθελε χωρίς η Αγαθόκλεια να βγάλει άχνα – οι παρακόρες είχαν λιγότερα δικαιώματα ακόμα κι από τον σκύλο του πατέρα του, τον Άργο, που έτρωγε τόσο βασιλικά ώστε δεν μπορούσε πια ούτε να κουνήσει. Γι' αυτό τον φώναζαν «Αργό» από μικρό, μέχρι που ο Οδυσσέας άλλαξε τον τόνο στο όνομα και του το έκανε «Άργος» για να μην πάθει ψυχολογικό το σκυλί.

Μπορούσε λοιπόν να την πάρει την Κλει – έτσι την έλεγε όταν την ονειρευόταν με τα μάτια ανοιχτά, «Κλει», δεν ήξερε γιατί του άρεσε τόσο αυτή η συντόμευση. Αλλά

αν απλώς της επιβαλλόταν, θα σήμαινε πως η Κλει δεν τον ήθελε, και ο Τηλέμαχος είχε ανάγκη να τον θέλει η Κλει. Τι να κάνει λοιπόν κι αυτός ο έρμος ο ερωτευμένος πρίγκιπας; Εκτόνωνε τις ορμές του με τις υπόλοιπες παρακόρες του παλατιού. Παρέμενε όμως μελαγχολικός που δεν μπορούσε να έχει την Κλει όπως το ονειρευόταν, γυναίκα του κανονική, να την κοιτάζει εκείνος κατάματα κι εκείνη το βλέμμα της να χαμηλώνει. Αν τολμούσε όμως να πει στη μάνα του πως είχε ερωτευτεί μια παρακώρη, το λιγότερο που θα του έκανε η κυρα-Πηνελόπη θα ήταν να τον αποκληρώσει.

«Ναι, Αγαθόκλεια;» της είπε ο Τηλέμαχος τρυφερά.

«Είναι κάποιος στην πόρτα» του απάντησε εκείνη και πήρε την άδεια κύλικά του, την ξαναγέμισε με κρασί και απομακρύνθηκε γρήγορα, σαν να φοβόταν το κορίτσι να περάσει ακόμα και ένα δευτερόλεπτο κοντά του.

Ήταν άραγε η ντροπή της δείγμα πως ένιωθε ό,τι κι εκείνος;

Δεν είχε χρόνο να το σκεφτεί περισσότερο ο Τηλέμαχος, γιατί είδε κι αυτός τον ξένο να στέκεται έξω από την πόρτα του παλατιού και πήγε να του ανοίξει. Ο ένας λόγος που δεν έστειλε κάποιον υπηρέτη ήταν ότι η φάτσα αυτού του ξένου, με την πλακουτσωτή τη μύτη και τα σουβλερά τ' αυτιά, του φαινόταν πολύ αστεία και το είχε ανάγκη κάπως να διασκεδάσει. Ο δεύτερος λόγος ήταν ότι ο Τηλέμαχος έψαχνε διαρκώς την ευκαιρία να μιλήσει με κάποιον άνθρωπο εκτός παλατιού. Στο παλάτι γυρνοβολούσαν οι μνηστήρες, μερικοί μάλιστα λίγα μόνο χρόνια μεγαλύτεροί του, που περίμεναν να δουν ποιους θα διάλεγε εκείνη την εβδομάδα για το κρεβάτι της η Πηνελόπη

και, αν δεν ήταν στους τυχερούς, περνούσαν τις ώρες τους σε μια από τις σάλες καθισμένοι σε δέρματα βοδιών και παίζοντας πεντάλφα. Τα άκουγε τα γελάκια τους όλα πίσω από την πλάτη του και τους είχε πάρει τ' αυτί του να λένε για τα ταλέντα της μάνας του στο κρεβάτι. Σιχαμένοι. Ούτε με την Πηνελόπη μπορούσε να μιλήσει, γιατί δεν ήθελε να της μιλήσει – δεν την αναγνώριζε πια. Τα πρώτα δέκα χρόνια που ο πατέρας του έλειπε στην Τροία, η Πηνελόπη περίμενε καρτερικά τον γυρισμό του κύρη της. Μετά, σαν έμαθε πως οι άλλοι αρχηγοί της εκστρατείας είχαν επιστρέψει στα σπίτια τους ενώ ο δικός της αγνοούνταν, η μάνα του άρχισε να τραγουδάει «μια ζωή την έχουμε κι αν δεν τη γλεντήσουμε, τι θα καταλάβουμε, τι θα καζαντίσουμε» και ζήτησε έπειτα να της φέρουν τους παπούρους με το Κάμα Σούτρα.

«Ξένε μου, γεια».

«Γεια χαραντάν!»

«Έλα στο σπίτι μας να σε φιλοκονέψω. Κι αφού χορτάσεις, μου λες και ποια ανάγκη σ' έφερε εδώ» είπε ο Τηλέμαχος στον ξένο άντρα που ούτε ξένος ήταν ούτε άντρας.

Ο σαλουφόμορος που στεκόταν στην είσοδο κρατώντας ένα χάλκινο κοντάρι είχε τη μορφή του Μέντη, ενός εμπόρου, ρήγα των Ταφιωτών και παλιού φίλου του πατέρα του. Στην πραγματικότητα ήταν βέβαια η Αθηνά, που είχε επιλέξει αυτή τη μεταμφίεση προκειμένου να μιλήσει στον νεαρό πρίγκιπα.

Η Αθηνά τού συστήθηκε και ο Τηλέμαχος χάρηκε γιατί θα μιλούσε με κάποιον που σίγουρα θα είχε να του διηγηθεί ιστορίες για τον πατέρα του, ο οποίος είχε

φύγει μακριά του όταν εκείνος ήταν ακόμα νεογέννητο. Έριξε ένα λινό σεντόνι πάνω στην πιο άνετη πολυθρόνα της σάλας, έβαλε και σκαμπό για να απλώσει τα πόδια του ο Μέντης, παράγγειλε στις παρακόρες τα πιο νόστιμα κρέατα και ζεστό ψωμί, και εκεί που είχε αρχίσει να νιώθει σαν ανοιχτοχέρης άρχοντας στο παλάτι του, χαλάστηκε τρελά. Είχε μόλις δει τα βδελύγματα τους μνηστήρες να σκάνε μύτη στη σάλα και να έρχονται και να κάθονται κοντά τους. Μόλις μύριζαν φαΐ, εμφανίζονταν, σαν τα ποντίκια. Ο Αντίνοος, το μεγαλύτερο κάθαρμα απ' όλους, πήρε μια κιθάρα που βρήκε σε μια γωνιά, την πέταξε στον τραγουδιάρη, τον Φήμιο, του έριξε και μια σφαλιάρα για να γελάσουν οι υπόλοιποι και τον πρόσταξε να αρχίσει το τραγούδι αντί να τεμπελιάζει.

«Τι είν' τούτοι οι χλιμίντζουρες;» ρώτησε τάχα απορημένος ο Μέντης-Αθηνά τον Τηλέμαχο.

«Κανάγιες που μας τρώνε την περιουσία. Αν ήταν εδώ ο πατέρας, δε θα 'χαν πού να κρυφτούν στο νησί. Αλλά...» είπε χαμηλόφωνα ο Τηλέμαχος.

«Αλλά τι, ρε μόρτη;» ξαναρώτησε η Αθηνά.

Ο Τηλέμαχος είδε τον Μέντη να τον κοιτάζει χαμογελαστός και αναρωτήθηκε πώς ήταν δυνατόν αυτός ο παλιόφιλος του πατέρα του να μη γνώριζε ό,τι γνώριζε όλη η Ελλάδα (αν και γι' αυτό δεν ήταν κι εντελώς βέβαιος ο Τηλέμαχος, αφού δεν είχε φύγει ποτέ του από το νησί), ότι δηλαδή ο Οδυσσέας δεν είχε γυρίσει από την Τροία, ότι ο θρόνος της Ιθάκης ήταν κενός και ότι αυτά τα φίδια, οι μνηστήρες, διαγκωνίζονταν για το ποιος απ' όλους τους θα ικανοποιούσε καλύτερα την Πηνελόπη ώστε να γίνει

ο επόμενος αφέντης του νησιού – αυτός ήταν και ο μόνος λόγος που δεν είχαν ήδη βγάλει από τη μέση τον Τηλέμαχο· όσο κι αν απολάμβανε τους ερωτικούς της πειραματισμούς, η Πηνελόπη δε θα διάλεγε ποτέ της για άντρα κάποιον που θα είχε σκοτώσει τον γιο της.

«Αλλά αυτός κακοθανάτισε! Χάθηκε του γυρισμού του η μέρα. Τ' άσπρα του κόκαλα στη γη σαπίζουν κάπου απ' τις βροχές, ή στο πέλαγος τα παρασέρνει κύμα. Κομμάτι από τη σάρκα του κανείς μπλιο δε θα βρει, στον Άδη χάμω γύρους κάνει η δόλια του η ψυχή» απάντησε εντέλει ο Τηλέμαχος.

«Βλέπω, παλίκαρε, σε πετυχαίνω σε χαρούμενη φάση» του είπε η Αθηνά.

«Πώς είναι δυνατό να μιλώ χαρούμενα για τον πατέρα που τύχη κακή δε με άφησε να τον γνωρίσω;»

«Μην ανησυχείς, θα σε φτιάξω εγώ τσίλικά και φινετσάτα. Μόλις ακούσεις τι έχω να σου πω, τέρμα τα ντέρτια και οι καημοί, και όλα θα γενούνε ζάχαρη».

Η Αθηνά αναρωτήθηκε γιατί με αυτή τη μεταμφίεση της έβγαινε να μιλάει μάγικα, αλλά δεν είχε απάντηση. Σαν να την κατάπινε η προσωπικότητα του Μέντη· έλεγε μεν ό,τι ήθελε η ίδια, αλλά ήταν σαν να επέλεγε το μυαλό του Μέντη τις λέξεις για να το εκφράσει.

Ο Τηλέμαχος κοιτούσε τον παλιό φίλο του πατέρα του αποσβολωμένος. *Αχ τον δυστυχή, και σαλούφας και ζουρλός... Μα τι γκαντέμης είμαι, που μου 'λαχε αυτός για να σταυρώσω κι εγώ μια κουβέντα.*

«Δηλαδή, τι έχεις να μου πεις;» ρώτησε τον Μέντη.

Ωρα για την παράσταση, σκέφτηκε η Αθηνά και ξεκίνησε.

«Πρίγκιπα, από τη στιγμή που μπήκα στο παλάτι νιώθω πως δεν έχω έλεγχο σ' ό,τι λέω και σ' ό,τι κάνω» είπε στον Τηλέμαχο.

«Δηλαδή;»

«Νιώθω πως... πως οι θεοί με καθοδηγούν, πως οι αθάνατοι στα φρένα φώτιση μου δίνουν. Και μ' έστειλαν εδώ για να κάνω μια μαντεψιά».

«Μήπως εννοείς “μαντεία”;» ρώτησε ο Τηλέμαχος.

Η Αθηνά σκέφτηκε να σηκωθεί να φύγει επιτόπου, είχε αρχίσει να τα παίρνει στο κρανίο με όλους αυτούς που είχε μπλέξει – τον Μέντη που δεν μπορούσε να μιλήσει σαν άνθρωπος, τον Φήμιο που τραγουδούσε σαν κλαμένη γάτα παραπέρα και της πλήγωνε τα αυτιά, και τον Τηλέμαχο που, αντί να ακούσει το θεϊκό μήνυμα, παρίστανε τον φιλόλογο.

Έχε χάρη που αγαπάω τον πατέρα σου κι είσαι κι εσύ ομορφόπαιδο και του μοιάζεις, σκέφτηκε η θεά και συνέχισε την παράσταση. Σήκωσε το βλέμμα της ψηλά, σαν πρωταγωνίστρια στο θέατρο που ακούει φωνές.

«Μαντεία, ναι! Ο Οδυσσέας, ο αρχοντογέννητος, δεν πέθανε ακόμα! Σε κάποιο νησί θα 'ναι αποκλεισμένος, και φοβεροί άντρες, άγριοι, βάζουν εμπόδια στο ταξίδι του για την Ιθάκη!» *Τι να του πω; Ότι είναι με μια φαυλόβια που τον γλεντάει;* σκέφτηκε η Αθηνά-Μέντης και συνέχισε, βλέποντας τον Τηλέμαχο να την κοιτάζει με μισό μάτι. «Αλλά καιρό πολύ πια από την πατρίδα του δε θα λείψει εκείνος, όσα εμπόδια και νά 'βρει. Κι αλυσίδες σιδερένιες τα πόδια του να δένουν, εκείνος, ο πιο πολυμήχανος των Ελλήνων όλων, εδώ θα καταλήξει».

«Οι θεοί σ' τα λένε αυτά;» τη ρώτησε καχύποπτος ο Τηλέμαχος.

«Ναι, ποιος άλλος;»

Ω λα λα, για το ίδρυμα κατευθείαν, σκέφτηκε ο Τηλέμαχος.

«Αλλά λίγη βοήθεια θα τη χρειαστεί κι απ' τον μονάκριβο τον γιο του. Το πιο γερό σου το σκαρί κι είκοσι να πάρεις κωπηλάτες, να πας να μάθεις για τον κύρη σου. Στην Πύλο να πας, στον βασιλιά τον Νέστορα, και στη Σπάρτη, στον ξανθό Μενέλαο».

«Τον απατημένο σύζυγο;»

«Αυτόν, ναι, τον κερατά. Κι αν μάθεις στο ταξίδι σου, απ' όσους συναντήσεις, πως ο κύρης σου ζει και θα γιαγείρει, κάνε υπομονή λίγο καιρό ακόμα κι ετοιμάσου – γυμνάσου, εκπαιδεύσου σε κάθε είδους μάχη, πάψε πια να μωρουδίζεις. Ο ΄Δυσσέας θα σε χρειαστεί για να στείλει τους μνηστήρες στον γοργό τον θάνατό τους».

«Κι αν μάθω πως απόθανε;»

«Ε, σ' αυτή την περίπτωση, φίλε μου, τι να κάνουμε, δε βγαίνουνε και όλες οι μαντεψιές – άνθρωποι είμαστε και σφάλματα κάνουμε όλοι σε τούτη τη ζωή».

«Μέντη, με κοροϊδεύεις;»

«Όχι, αν και φιρί φιρί το πας, όλο γκρίνια είσαι και φέρνεις την καταστροφή για να μην το κουνήσεις από δω. Φλώρε! Τσακίσου να κάνεις ό,τι σου είπα».

«Τι; Μα πώς μου μιλάς έτσι;»

«Τυχερός είσαι που δε σε κάνω σαύρα, έτσι που μου τα 'σπασες τα νεύρα» είπε η Αθηνά – κι εξαφανίστηκε από μπροστά του, φτερουγίζοντας ψηλά με τη μορφή του όρνιου.

Ο Τηλέμαχος τα 'χασε. Κοίταξε αριστερά, κοίταξε δεξιά, άφαντος ο Μέντης. Μήπως τα είχε ονειρευτεί όλα αυτά; Μήπως το χόρτο, που κάπνιζε αραιά και πού, είχε αρχίσει να του καίει τον εγκέφαλο; Αλλά αν έκοβε και το χόρτο, τι απόλαυση θα του έμενε πια στη ζωή; Το σεξ με τις παρακώρες; Ούτε του έφτανε ούτε του ταίριαζε.

«Καλέ, πού πήγε ο φιλαράκος σου;» άκουσε να του λέει ο Αμφίνομος, ένας ακόμα από τους μνηστήρες, με ένα μισοφαγωμένο παιδάκι στο στόμα κι άλλα δυο στα γιγάντια χέρια του, έτοιμα να πάρουν σειρά. Δίπλα του στεκόταν ο Ευρύμαχος, με τα μονίμως λαδωμένα μαλλιά, πίνοντας κρασί απευθείας από το κιούπι, που ξεχειλίζει απ' το στόμα του, και το λουζόταν.

«Ποιον εννοείς;» ρώτησε προσεκτικά ο Τηλέμαχος.

Αν τον είχαν δει κι άλλοι τον Μέντη, τότε σίγουρα δεν ήταν όνειρο ή παραίσθηση.

«Αυτός ο κυριούλης που καθόταν εκεί και τα λέγατε, πού πήγε;»

Ο Τηλέμαχος κοίταξε τριγύρω. Οι υπόλοιποι μνηστήρες ήταν αφοσιωμένοι στο φαΐ και στο ποτό, δεν κοιτούσαν καν προς το μέρος του.

«Α, αυτός... Έπρεπε να φύγει πολύ βιαστικά» ξεφούρνισε ο Τηλέμαχος.

«Α χα χα, κατάλαβα, κι εμένα όταν με πιάνει, εξαφανίζομαι» του είπε ο Αμφίνομος, κι άρχισε να μοιράζεται με τον Ευρύμαχο ιστορίες από τον απόπατο.

Ποιότητα. Αυτή ήταν η λέξη που χαρακτήριζε τους μνηστήρες.

Ο Τηλέμαχος έκανε δυο βήματα πίσω, ήθελε να φύγει από τη σάλα για να σκεφτεί, να συνειδητοποιήσει τι του

είχε μόλις συμβεί. Αλλά πριν προλάβει, είδε τη μάνα του να εμφανίζεται στου παλατιού τη μεγάλη σκάλα. Μισο-ντυμένη –σαν να είχε μόλις κι όπως όπως σηκωθεί απ’ το κρεβάτι– και θυμωμένη.

«Φήμει! Τι τραγουδάς εκεί;» φώναξε.

Ο Φήμιος ξεροκατάπιε κι άνοιξε διάπλατα τα γουρλωτά του μάτια.

«Εεε... συγγνώμη» απολογήθηκε.

«Θλιβερά τραγούδια στο παλάτι μου δε θέλω. Και θλιβερά τραγούδια που να τραγουδούν τον γυρισμό των Αχαιών από την Τροία να μην ξαναβγούν από τα χείλη σου – συνεννοηθήκαμε;»

«Μάλιστα... μάλιστα!» ψέλλισε ο Φήμιος.

«Φήμει! Μη σταματάς να τραγουδάς!» ακούστηκε δυνατή η φωνή του Τηλέμαχου, και όλοι –μνηστές, παρακώρες, υπηρέτες και δυο γατιά που έκοβαν βόλτες– στράφηκαν και κοιτούσαν μια τον γιο και μια τη μάνα, που είχαν καρφώσει τα μάτια τους ο ένας πάνω στην άλλη.

Η Πηνελόπη έμοιαζε να μην πιστεύει το θράσος του γιου της.

«Μάνα! Τράβα στα διαμερίσματά σου κι άσε τον άνθρωπο να μας ευφράνει μ’ ό,τι του ’ρχεται στον νου. Εγώ αυτό το τραγούδι θέλω ν’ ακούσω. Γι’ αυτούς που έμειναν νεκροί στην Τροία και για τους άλλους που κατάφεραν με κάποιο τρόπο να επιστρέψουν. Άμε, λοιπόν, στον αργαλειό σου και σ’ ό,τι άλλο θες, κι άσε εμένα να κάνω κουμάντο στο παλάτι.»

Η Πηνελόπη σάστισε, ένιωσε την ανάγκη να τα ψάλει ένα χεράκι στον κανακάρη της που ξαφνικά την είδε βασιλιάς και της μιλούσε έτσι, αλλά θα έχανε χρόνο – στο

κρεβάτι την περίμενε ο Έλατος, ένας από τους πιο προικισμένους μνηστήρες, σε τέτοιο μάλιστα βαθμό που συνήθως δεν μπορούσε να συγκρατήσει τις κραυγές της και φώναζε «ω Έλατο! ω Έλατο! μ' αρέσει, πώς μ' αρέσει» ξανά και ξανά μες στη νύχτα. Αν αποφάσιζε να παντρευτεί και πάλι, ο Έλατος θα ήταν από τα φαβορί. Γύρισε λοιπόν την πλάτη της απότομα η Πηνελόπη στον Τηλέμαχο, για να του δείξει την ενόχλησή της, και αποσύρθηκε στην κάμαρά της.

«Κι εσείς όλοι εδώ, φάτε, πιείτε και τραβάτε σπίτια σας μετά. Να πάρετε δρόμο από δω μέσα, το παλάτι αυτό είναι δικό μου!» φώναξε με σθένος ο Τηλέμαχος στους μνηστήρες.

Τους είδε τότε να βάζουν τα γέλια εκείνοι και να επαναλαμβάνουν ο ένας στον άλλο τα λόγια του ειρωνικά.

Πρώτη φορά όμως δεν τον ένοιαζε. Πρώτη φορά ένιωθε πως του είχε συμβεί κάτι μεγάλο. Κάτι που για να το κατανοήσει και, κυρίως, για να το πιστέψει θα έπρεπε να μείνει λιγάκι μόνος του και να το επεξεργαστεί.